

РЕШЕНИЕ

№ 5611

гр. София, 19.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 17.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9275** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 62, ал.3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по жалба на З. П. Г. срещу Заповед № Л-3193/15.07.2019 г., с която е наредено лишеният от свобода да бъде преведен в затвора в [населено място] за доизтърпяване на наложеното му наказание.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., който поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – в съдебно заседание се представлява от юрист Т., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

З. П. Г. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ 4 години, наложено по НОХД № 10722/2016 г. на СРС с начало 03.05.2019 г. в Затвора-гр. С. при първоначално определен строг режим. Същият е постъпил на 24.03.2018 г., преминал е преразпределение на 30.03.2019 г. и е настанен в 13-та група. На 30.05.2019 г. е преразпределен в ЗОЗТ „К.“. На 20.06.2019 г. лишеният от свобода е настанен на територията на 7-ма група в затвора-гр. С..

С оспорената Заповед № Л-3193/15.07.2019 г. на основание чл. 58, т. 2 и т. 4.2 от Заповед № Л-919/08.03.2017г. на Главния директор на ГДИН (служебно известна на съда) е наредено лишеният от свобода да бъде преведен в затвора в [населено място] за доизтърпяване на наложеното му наказание.

Според мотивите на заповедта, лицето е с постоянен адрес на територията на [населено място].

При така установената фактическа, обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149 от АПК, във връзка с чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС, видно от приложената по делото заповед за компетентност.

Същата обаче е незаконосъобразна, тъй като противоречи на материалния закон - не е налице никоя от посочените в чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС хипотези, в рамките на които е ограничено упражняването на административното правомощие за преместване на лишени от свобода от един затвор в друг. От цитираната нормативна регламентация следва изводът, че постоянният адрес на лишеното от свобода лице не е предвиден самостоятелно като релевантно основание за преместването.

Съгласно чл. 58, т. 2 от ЗИНЗС, осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 4, като в затворите или затворническите общежития от закрит тип се разпределят осъдените с първоначално определен строг режим.

Съдът счита, че цитираната в оспорената заповед норма на чл. 58, т. 2 от ЗИНЗС е неприложима, тъй като постоянният адрес на осъдения би бил от значение при първоначалното му настаняване в съответното място за лишаване от свобода за изтърпяване на наложеното му наказание. Доколкото делегираната компетентност по чл. 58 от ЗИНЗС се свежда единствено до определяне от главния директор на ГДИН на реда за разпределение на осъдените в местата за лишаване от свобода при тяхното настаняване в затворите и затворническите общежития за изпълнение на наказанието "лишаване от свобода" и с оглед изричната нормативна уредба по чл. 62 от ЗИНЗС, както и предвид липсата на предвидена в закона възможност с акт на Главния директор на ГДИН да се регламентират други, непредвидени в закона основания за преместването на лишените от свобода от един затвор в друг, следва изводът, че Заповед № Л-919/08.03.2017 г. на Главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията, в изпълнение на която е посочено, че е издадена обжалваната заповед, не може да бъде релевантно основание за упражненото правомощие по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС.

Същата би могла да бъде основание за преместване на лицето единствено при условията на т. 5 на чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС, но мотиви във връзка с чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС не са изложени, нито пък посочената разпоредба е цитирана в текста на заповедта. Цитирана е разпоредбата на чл. 43, ал. 3 от ЗИНЗС, която е отменена към датата на издаването на атакувания акт, като фактически основания по, ал. 4 в него не са изложени, за да се приеме, че е налице техническа грешка. А съгл. текста на чл. 58 от ЗИНЗС наличието на условието по чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС следва да е кумулативно,

като с оглед чл. 62, ал. 1, т. 5 от ЗИНЗС следва да бъде взето предвид и желанието на осъдения.

В случая, е следвало да бъде приложена нормата на чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС, според която преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията": 1. при включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа – при изявено желание от лишения от свобода; 2. при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание; 3. по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти; 4. по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода; 5. при необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4; в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода.

От жалбоподателя в хода на съдебното производство са ангажирани доказателства за настоящ адрес на неговата майка П. Д.– удостоверение, видно от което същият е на територията на [населено място], както и трудов договор от 30.12.2019г. с място на работа [населено място], служебна бележка от работодателя и платежни нареждания от П. Д. за Златен Г.. Лишеният от свобода е бил настанен първоначално в затвора-гр. С., като в хода на съдебното производство от ответника не са ангажирани доказателства, че е налице някоя от хипотезите на чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС, която да е основание за преместване на лишения от свобода за доизтърпяване на наказанието в затвора в [населено място].

С оглед изложеното, оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 62, ал. 3 то ЗИНЗС, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на З. П. Г. Заповед № Л-3193/15.07.2019 г., с която е наредено лишеният от свобода да бъде преведен в затвора в [населено място] за доизтърпяване на наложеното му наказание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС.

СЪДИЯ: